

امام حسین (ع) و آزادگی

امام حسین (ع) در روز عاشورا وقتی که دشمنان به حرم و خانواده‌ی ایشان حمله کردند، این جمله را گفتند :

«إِنَّ لِمَ يَكُنْ لَكُمْ دِينَ، فَكُونُوا أَوْ حَرَاراً فِى دُنْيَاكُمْ ؛ اگر دین ندارید، آزاده باشید».

برخی این جمله را این چنین ترجمه می‌کنند : اگر دین ندارید، «لااقل» آزاده باشید ولی در کلام امام حسین (ع) «لااقل» نیامده است و این کلمه را آوردن، لطف و حسن و عمق این جمله را کاملاً می‌گیرد. در واقع؛ در کلام امام، یک معادله بسیار مهمی برقرار شده است. گویا آزاده بودن، عدل دینی بودن است. اگر کسی «آزاده» بود، درست شبیه این است که کسی دیندار است.

از یک "دیندار"، انتظار می‌رود که "آزاده" باشد و اگر آزاده نباشد، دیندار نیست.

از یک انسان ولو اینکه در حوزه‌ی ای از حوزه‌های دینی قرار ندارد، انتظار می‌رود که آزاده باشد و اگر آزاده بود ولو دینی هم نداشته باشد، همچنان یک انسان شریف و مقبول درگاه خداوند است.

این اصل، اساس و گوهر اندیشه اخلاقی است که آدمی باید "آزاده" باشد. این آزادگی، هم تفسیر بیرونی دارد هم تفسیر درونی دارد. هم از درون باید از رذایل پیراسته بود و هم از بیرون باید برده کسی نبود، غلامی پیشه نکرد، خوی نوکری نداشت و استقلال و منش مستقل داشت و از این طریق، هم دین خود را تصحیح کرد و هم دنیای خود را به نحو مطلوب ساخت.

«إِنَّ لِمَ يَكُنْ لَكُمْ دِينَ، فَكُونُوا أَوْ حَرَاراً فِى دُنْيَاكُمْ»

این را به خاطر داشته باشید و مطمئن باشید که اگر در طریق «آزادگی» سیر کنید، بدون تردید مسیری است که شما را به "سعادت" و به "حقیقت" می‌رساند.

ناصر حسینی منجزی
(معاون سیاسی، امنیتی و اجتماعی فرمانداری شهرستان شاهین شهر و میمه)